

Verbena deel 2

Martijn en Caro keken in de richting waar de stem vandaan kwam. Een man stond met zijn rug naar de zon, hij werd omlijst door goud licht. Caro kneep haar ogen dicht, ze moest wennen aan het licht na de duisternis in de bunker. Ze zag dat Martijn zijn hand voor zijn ogen hield en door de spleetjes tussen zijn vingers keek. Toen ze beter kon zien zag ze dat de figuur niet alleen was. Achter hem stonden nog meer mensen. Ze hadden allemaal zwarte capes om hadden met een kap, die over hun hoofd zat. Het zag er eng uit. Caro pakte Martijns hand en kneep er in.

“Wat een creeps” zei ze zacht.

“Uhu” zei Martijn zacht. De figuur die hen had aangesproken deed een stap naar voren.

“Ik vroeg waar jullie naartoe wilden gaan?” zei hij met een dreigende stem.

“Eh gewoon, naar huis” zei Martijn. Caro knikte.

“Wat deden jullie in de bunker?” vroeg de figuur. Het viel Caro op dat zijn stem was veranderd. Hij klonk als een jongen. Door de kap op zijn hoofd kon ze het niet zien maar ze zag wel een spijkerbroek met gaten en Allstars eronderuit komen.

“We keken even rond” zei Martijn. Zijn stem klonk schor. Hij is net zo zenuwachtig als ik, dacht Caro.

“Wij houden niet zo van pottenkijkers” zei de jongen ferm en de anderen mompelden iets, wat op een bevestiging leek.

“We gaan al” zei Martijn, draaide zich om een wilde Caro meetrekken.

“Dat dacht ik niet, je hebt onze bezweringsplek gezien, je kunt niet zomaar weg, jullie zullen je bij ons moeten aansluiten of we moeten je geheugen wissen”

Caro keek hem ongelovig aan. Ondanks de intimiderende capes met de kap, vond ze het toch steeds meer op een jongensclubje lijken. De rest van de groep stond wat naar de grond te kijken of tegen een steentje te trappen. Niet bepaald een kukluxclan ofzo, dacht Caro. Ze voelde woede opkomen.

“Wat is dit nou voor onzin? Wie zijn jullie eigenlijk en waarom sloten jullie ons op?” Martijn keek haar verbaasd aan.

“Jullie hebben ons hol ontdekt en daar moest je voor boeten” zei de jongen. Hij stak zijn hoofd omhoog, alsof hij autoriteit wilde uitstralen.

“Dat vieze stinkhok vol pis en alcohol bedoel je? Waar jullie je jongensgeheimen delen?” De jongen kwam op haar af lopen en hielde dreigend een hand omhoog.

“Jongensgeheimen? Wat wij daar doen is gebaseerd op eeuwenoude rituelen en bezwingen, het heeft niets te maken met jeugdige lol” riep hij, waarbij zijn stem oversloeg.

“Oja, en waarom ruikt het dan naar pis en alcohol?” vroeg Caro uitdagend. Martijn haakte aan.

“Ja wat een stom gedoe zeg, zijn jullie soms een geheim club of een gang ofzo?”

Ze hoorden gegniffel van de andere jongens. Het leken tenminste allemaal jongens, maar zeker was dat niet. Caro keek naar de schoenen van de anderen. Bijna allemaal hadden ze gypies aan, behalve eentje, die droeg bergschoenen van een duur merk.

“Nee geen gang, maar een coven” zei de jongen die de aanvoerder was.

“Een coven, zoals heksen?” vroeg Martijn. Hij lachte.

“Niet alleen heksen, ook magiërs hebben een coven” zei de jongen.

“Haha magiërs, jullie?” Caro lachte hardop en sloeg haar hand op haar been.

“Wat een goeie grap!”

De jongen kwam nog dichterbij en stopte toen hij vlak voor Caro en Martijn stond.

“Als jullie niet willen geloven dan moeten jullie het misschien maar zelf ervaren” zei hij. Langzaam deed hij zijn kap af. Hij was inderdaad jong, zag Caro, met heel lichtblond haar, het was bijna wit. Zijn ogen waren diepblauw, als de oceaan. Ze keek hem verbaasd aan. Het was niet een schoffie, zoals ze verwacht had. Hij leek een jaar of 16 oud, net als zij, maar uit zijn ogen sprak iets, een wijsheid die haar van haar stuk bracht.

Gehypnotiseerd bleef Caro in de ogen van de jongen kijken en zag toen zijn hand op zich afkomen. Ze kon zich niet bewegen, ze moest naar hem blijven kijken.

“Caro!” riep Martijn en wilde ingrijpen. Vanuit een ooghoek zag Caro dat de andere hand van de jongen naar Martijn reikte. Op hetzelfde moment dat ze de hand op haar voorhoofd voelde, moest hij ook Martijn hebben geraakt want ze hoorde hem schreeuwen.

“Blijf van me af!” en toen was het stil. Heel stil. Caro keek om zich heen, omhoog en toen omlaag. Ze zweefde. Boven de grond. Samen met de blonde jongen en Martijn zweefde ze boven de aarde. Ze kon zich niet bewegen. Ze keek naar hem, in zijn blauwe ogen. Hij knikte als geruststelling. Alles is goed. Ze keek Martijn aan. Zijn ogen puilden uit, van verbazing en angst. Maar Caro voelde geen angst, ze vertrouwde de jongen. Waarom wist ze ook niet. Ze genoot van het zwevende gevoel.

Ze keek naar beneden en schrok. Daar zag ze zichzelf staan, naast Martijn. De blonde jongen had zijn handen op hun hoofd. Ze keek hem vragend aan. Lachend keek hij naar beneden naar zijn lichaam, het was doorzichtig. Ze keek ook naar haar eigen lichaam en dat van Martijn. Ook daar keek je dwars doorheen. Ze zag Martijn voorzichtig naar zijn hoofd grijpen en zijn hand ging zó door zijn hoofd heen. Caro lachte maar er kwam geen geluid uit haar mond.

Ze zweefden verder, over de bunker waar ze naar binnen waren gegaan, ze gingen dwars door het bos heen en raakten niets. Bomen en takken gingen zo door hun lichaam heen. Ben ik een geest? Dacht Caro. Of ben ik uitgetreden? Wat het ook is, het voelt goed, licht.

De jongen wees naar beneden. Ze zagen een meer. Het was het meer waarlangs ze samen hadden gelopen, maar dan helemaal aan de andere kant. Er stonden een paar herten water te drinken. De jongen lachte naar haar en ze lachte terug. Ze zweefden verder. In de lucht zag Caro donkere wolken. Ze wees ernaar met haar hand en Martijn en de jongen keken naar de lucht. Ineens knalde er een grote bliksemflits dwars doorheen. Caro voelde een enorme druk en het was alsof ze in een wervelwind terecht kwam, ze draaide en werd meegesleurd. Gillen kon ze niet. Ineens voelde ze hoe een hand van haar hoofd af werd gehaald. Ze stond weer op de grond, naast Martijn, die naar adem hapte.

“Onweer, niet goed om te zweven maar wel voor onze rituelen” zei de blonde jongen met een grijns.

“Maar wat...” begon Caro, “hoe deed je dat?”

“Ja dat wil ik ook wel eens weten!” zei Martijn.

“Mindcontrol, ik heb jullie het gevoel laten ervaren te zweven zonder het daadwerkelijk te doen.” Caro en Martijn keken hem ongelovig aan.

“Huh?” kon Martijn alleen maar uitbrengen. Soms was hij heel handig, maar toch ook niet altijd zo snel van begrip, ook al was hij net 16 geworden, bedacht Caro.

“Je snapt het toch wel Martijn, het was een illusie, maar wel een hele gave!” Ze keek naar de jongen.

“Hoe heet je?” vroeg ze.

“Elias” zei hij. Hij draaide zich om toen een van de anderen hem iets toeriep.

“We moeten gaan, er zijn vampieren onderweg”

“Wat zeg je nou, vampieren?” riep Martijn uit.

“Ja ze zijn dol op dit weer, de dieren duiken dan in hun schuilplaatsen maar zij weten die te vinden. Als er een paar verdwaalde wandelaars zijn ook trouwens, of een stel tieners in het bos..”

“Shit man en wat nu?” riep Martijn in paniek

“Je hebt verbena bij je toch?” zei Elias.

“Hoe weet jij dat?”

“Ik ruik het, ik heb nogal verscherpte zintuigen. Je hebt twee opties: je verstoopt je ergens en gebruikt zo nodig verbena om ze mee af te schrikken of je gaat met ons mee”

“Mee, waar naartoe?” riep Caro.

“Dat zal je wel zien, de enige voorwaarde is dat je niemand mag vertellen waar je bent geweest en wat je hebt gezien.” Caro en Martijn keken elkaar aan.

“Wat denk je?” vroeg Caro.

“Ik weet het niet” zei Martijn en ze zag dat hij het echt niet wist. Er klonk nog een bliksemflits. Caro keek omhoog naar de lucht. Even meende ze rode ogen te zien opflitsen.

“We gaan met ze mee, kom op!” zei ze resoluut.